

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus HUMANIS. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 10. Vtrum vnio Incarnationis sit facta per gratiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

Probatur Secundò; Quia hæc vnio videtur maior quàm vnio cuiusvis naturæ cum forma; quæ tamen videtur esse summa: tñ quia hæc vnio est indissolubilior; nam est omnino supernaturalis, & infinità virtute effecta: vnde magis firma quàm vnio materiæ & formæ Cæli. Vnde etiam in triduo mortis hæc inuiolata persistit. Tum, quia hæc est magis intima, cum Verbi subsistentia intimè penetret non solum carnis, sed etiam animæ substantiam, eius exiitentiam immediatè terminans.

Probatur Tertio, Quia materia & forma adferunt suas partiales subsistentias, ex qua vna integra componitur: hic autem vnica indiuisibilis & simplicissima subsistentia naturæ vnitur. Quò etiam fit, vt per hanc, Verbum fiat propriè homo; per illam autem, nec caro fiat anima, nec anima caro. Ita D. August. l. 1. de Trinit. c. 1.

Probatur Quarto, Quia hæc vnio est compositio naturæ cum subsistentia, quæ Angelicæ simplicitati non repugnat, cum qua tamen non consistit vnio formæ cum materia: ergo est maior.

Dices Primò, Maior est vnio inter naturam & personam creatam, quàm inter naturam humanam & personam Verbi; quia hæc realiter distinguuntur, non illa. Respondeo; Nos hic loqui de vnione rerum realiter distinctarum. Addo tamè, hanc vnionem esse magis indissolubilem, quàm sit vnio naturæ & personæ creatæ.

Dices Secundò: Vnio animæ cum corpore videtur maior, quàm est vnio in natura & in persona: hæc autem vnio humanitatis & Verbi est tantum in persona. Deinde inter illa est maior proportio vt in vnum conspirent quàm inter Verbum & carnem. Respondeo; hinc ad summum sequi inter animam & corpus esse plures modos vnionis, & maiorem vnionem extensiuè; non tamen intensiuè, id est, non arctiorem & magis intimam. Proportio quidè naturalis iuuat ad vnionem maiorem naturalem, non tamen est necessaria ad maiorem vnionem supernaturalem.

Dico Secundò: Etiam vnio humanitatis cum naturâ diuina in persona Verbi, est maxima omnium vnionum, quæ possunt esse inter res creatas distinctas, vnitas in vno tertio. Ita D. Thomas hoc loco, quod ipse probat; quia id in quo vniuntur istæ duæ naturæ, est maximè vnum & simplex: ergo hæc vnio est maxima.

Dices; eodem modo probaretur vnionem duorum hominum iustorum in Deo esse maximam; quia id in quo vniuntur, est maximè vnum, scilicet Deus, cum quo fiunt vnus Spiritus. Respondeo; non est satis vt id, in quo aliqua vniuntur, sit maximè vnum & simplex, sed etiam vt ei maximè & perfectissimè vniantur. Iusti autem non vniuntur Deo perfectissimè, sed tantum interuentu alicuius accidentis, scilicet charitatis. At natura diuina & humana vniuntur Verbo substantialiter; & sic ex eo quod persona Verbi sit maximè simplex, & huic duæ naturæ vniantur perfectissimè; sequitur optimè illarum naturarum vnionem maximam esse.

D. V. B. I. V. M. II.

Utrum hac Vnio etiam sit maxima dignitate?

Respondeo; Vnio Incarnationis non solum vinculo, sed etiam dignitate & excellentiâ

est Omnium maxima: id est, per eam confertur maximum donum & Dei beneficium creaturæ. Docet hoc D. Thomas infra q. 4. a. 1. ad 2. Albertus & Bonavent. in 3. d. 2.

Probatur, Primò ex Augustino lib. de prædestinatione Sanctorum cap. 15. Vbi docet Christum Dominum esse præclarissimum lumen prædeterminationis & gratiæ; quatenus gratis, id est, nullis præcedentibus meritis, prædestinata est natura humana, tanta & tam celsa & summa subiectio, vt quò attolleretur alijs, non haberet. Et Tractatu 2. in Ioannem explicans illud: Verbum Caro factum ait, hoc esse maiorem gratiam, quàm homines fieri filios Dei. Similia habet lib. 3. de Trinitate cap. 9.

Probatur Secundò Ratione. 1. Quia per hanc vnionem communicatur humanæ naturæ summum bonum, & summo modo, id est, arctissimè, intimè, substantialiter: ergo est excellentissimè beneficium. Secunda Ratio, Quia hæc vnio est excellentior, quàm ea, quæ est per visionem beatificam: ergo quâuis aliâ quæ fit per gratiam. Antecedens patet, quia plus est esse filium Dei naturalem, quàm adoptiuum; esse Deum, quàm videre Deum. Tertia, Quia omnes aliæ excellentiæ creatæ & supernaturales habent quandam naturalem conjunctionem cum vnione hypostaticâ, & in illâ veluti in radice continentur. Quarta, Quia maior honor debetur naturæ humanæ ratione huius doni, quàm ratione cuiusvis alterius doni; debetur enim illi cultus latriæ. Denique ob hanc vnionem Apostolus ad Hebræos 1. & 2. præfert Christum hominem omnibus Angelis.

Aduerte tamen, si hæc vnio nudè & sola spectetur absq; donis supernaturalibus creatis, positiuè ea secludendo, eam non esse optabiliorem, quàm sit vnio mentis cum Deo per visionem beatificam & charitatem: etsi enim illa in se sit præstantior, cum hominem faciat Deum, & extollat super omnem creaturam, tamen non ita est necessaria creaturæ, vt quàm optimè sit exempta omnibus miserijs, & cumulata omni beatitudine.

ARTICVLVS X.

Utrum Vnio Incarnationis sit facta per gratiam?

Respondetur Tribus Conclusionibus.

Prima, Si gratia accipiatur pro gratuitâ Dei voluntate; hæc vnio est facta per gratiam.

Secunda, Si gratia accipiatur pro gratuito Dei beneficio; hæc vnio est maxima gratia. Ratio, quia maximum donum collatum sine meritis.

Tertia: Hæc vnio non est facta mediante gratiâ habituali; alioqui non esset substantialis, sed accidentaria.

Notandum est, Quatuor esse quæ possunt dici gratia vnionis. Primò, Ipsa benigna Dei voluntas, qua gratis voluit istud mysterium fieri. Sic accipit August. lib. de prædestinat. Sanct. cap. 15.

Eâ gratiâ sit ab initio fidei sua homo quilibet Christianus, quâ gratiâ homo ille ab initio suo factus est Christus. Secundò, Interdû dicitur gratia vnionis ipsa subsistentia increata, quatenus est donum quoddam summum humanæ naturæ collatum; vt inquit D. Thomas infra quæst. 6. art. 6. indicat ipsum in Responsione hic ad 1. Simili modo per-

Maxima dignitas vnionis hypostaticæ.

Probatur quatuor rationibus.

Gratia vnionis quadrupliciter accipitur.

76

74 Affirmatur similiter de vnione naturæ diuinae & humanae.

75

sona Spiritus sancti vocatur donum incrementum, vt patet ex 1. parte quæstione 38. Tertio, Modus ille seu inexistencia humanitatis in Verbo, dicitur gratia vnionis; & sic gratia vnionis est quid cratum. Ita D. Thomas infra art. 12. ad 3. Quarto, Totus Christus interdum dicitur gratia vnionis; quia est summum donum gratiæ nobis collatum; constans vnione Verbi & humanæ nature; iuxta illud Ioan. 3. v. 16 *Sic Deus dilexit mundum vt filium suum vngentum daret.* & Isaia 9. v. 6. *Paruulus natus est nobis, & filius datus est nobis.* Et sic gratia vnionis est quiddam constans ex creato & increato. Vide Caiet. infra quæst. 7. a. 3. & D. Bonauenturam in 3. dist. 2. art. 3. qu. 2.

ARTICVLVS XI.

Vtrum Vnionem Verbi incarnati aliqua merita præcesserint?

78
Nulla merita præcesserunt de condigno,

Respondetur Tribus Conclusionibus. Prima est; Christus non potuit suam Incarnationem mereri. Ratio est; quia ipsa erat principium omnium meritorum. Principium autem meriti, non cadit sub meritum.

Secunda: Nulla creatura potuit ex condigno mereri Christi incarnationem. Primò, quia merita ex condigno, ex natura sua ordinantur ad beatitudinem, tamquam ad vltimū terminum: atqui vnio hypostatica est longè sublimior, quàm vnio beatitudinis. Quare merita creaturæ non habent proportionem condigni ad illam. Secundò, Quia hæc vnio est principium omnium meritorum, saltem in humana natura: ergo saltem nullus hominum potest illam mereri. Tertio, Quia bonum vnus hominis puri, non potest esse causa vniuersalis totius boni humani generis.

Præcesserunt sanctorum Patrum merita de congruo,

Tertia Conclusio: Ex congruo Sancti Patres, meruerunt Incarnationem: cum enim Deus istud mysterium ex sua gratuitâ voluntate prædestinasset, præuisis Patrum meritis; etiam propter illa

voluit illius executionem. Verum de hoc plura Quæstione de merito Christi.

ARTICVLVS XII.

Vtrum gratia vnionis fuerit Christo homini naturalis?

Respondetur duabus Conclusionibus. Prima; Nec gratia Habitualis, nec gratia vnionis fuit Christo naturalis, tamquam ex principijs humanæ nature causata fuerit. 79
Distingui- tur.

Secunda: Vtraque gratia quodammodo fuit Christo naturalis; tum, quia à natiuitate; tum, quia à naturâ diuinâ, quæ in ipso erat.

Notandum est, Gratiam vnionis (quæ nihil est aliud quàm coniunctio humanæ nature cum Verbo) Christo homini dupliciter dici naturalem. Primò, Quia est de ratione huius suppositi, & etiam ipsius nature humanæ, quatenus est natura huius hypostasis; ita vt sine illâ gratiâ hoc suppositum humanum, seu Christus, esse vel concipi nequeat: Et ita quodammodo pertinet ad naturam huius suppositi. Sicut de ratione hominis est vnio anime cum corpore; & de ratione anime, quatenus est vita huius corporis, est inexistencia & informatio corporis; ita vt sine eâ concipi nequeat vitam dare. Secundò; dicitur naturalis, quia est à principio intrinseco, nam facta est à natura diuina, quamuis non naturaliter ab illâ manauerit, sed liberè effecta sit. Quòd fit vt hac ratione valde impropiè dicatur naturalis.

Gratia autem habitualis similiter dicitur naturalis dupliciter. Primò, Quia tamquam naturalis quædam proprietas sequitur ex vnione humanæ nature cum Verbo, non physicâ emanatione, sed morali. Quomodo gloria corporis emanabit ex beatitudine anime in beatis. Secundò, Quia à naturâ diuinâ emanauit in humanam; median- te tamen libera efficientia. Vnde hac ratione valde impropiè dicitur naturalis. Similiter & gratia Habitualis

Q V Æ S T I O T E R T I A.

De modo Vnionis ex parte assumentis.

In Octo Articulos diuisa.

ARTICVLVS I.

Vtrum persona diuina conueniat assumere naturam humanam?

Respondetur; Assumere naturam creatam proprijsimè conuenit personæ diuinæ. Probat; Quia persona diuina est principium & terminus huius assumptionis; principium quidem, quia est causa efficiens; terminus verò, quia assumptio fit per vnionem ad personam: ergo persona proprijsimè dicitur assumere. Patet Consequencia, quia assumere nihil aliud in-

cludit, nisi esse principium & terminum assumptionis: Nam nihil est aliud nisi *sumere ad se.*

Notandum in Responione ad 1. solum agi de modo loquendi: est enim reuera humana natura Verbo fit adiuncta & adstricta; tamen non ita proprie dicimus Verbo esse aliquid additum, aut aliquam accessionem factâ ad Verbum: cum enim omnia in se eminenter contineat & anticipet, nihil perfectionis ei accreuit; sed potius humanæ nature omnis perfectio accessit.

Notandū Secundò, in Resp. ad 2. Omne indiuiduum essentialiter esse incommunicabile, sed modo sibi accommodato: natura enim indiuidua est incommunicabilis pluribus naturis, quibus identifficetur: in hoc enim consistit ratio eius indiuidua. Non tamen est incommunicabilis pluribus personis, 2
Quomodo natura indiuidua sit incommunicabilis.